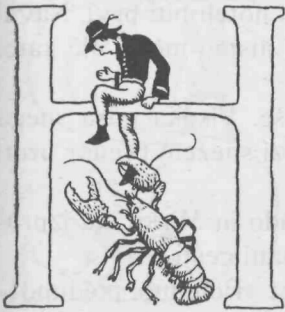

IVA:

Kje ste, dnevi veselja?

uda zima je bila tisto leto. Na oglu Paternostove hiše je naredila zamet, visok kakor gora. A malo naprej pri naši hiši je bila cesta suha in čista. Le kadar je burja zavriskala tam od Pečne rebri, je zakril droban sneg cesto, kakor bi zavihralprozoren pajčelan v zraku.

Možje, zaviti kakor Eskimi, noge v žakljevinini, so kidali in razmetavali sneg. Da jih ni bilo kakor vrabcev v strnišču, bi jim burja sproti nanosila nazaj snega.

Mi otroci smo gledali skozi okno v belo prirodo. Zdelo se nam je tako lepo, da nam je srce vriskalo neskaljenega veselja. Najrajši bi bili skočili na cesto naravnost tja na vrh zameta.

Na nasprotni strani ceste so kukali izza zasneženih šip Paternostovi malčki. Vselej, kadar smo se spogledali, smo prasnili v smeh.

Bilo jih je lepo število, tako da ni bilo za vse prostora pri oknu. Vlado je seveda hotel biti prvi. A Zora, ki je posebno ljubila beli snežec, ga je vedno odrivala v stran.

Pravi dirindaj je bil zunaj. Kadilo in melo je, da je bilo veselje gledati. Burja je udarjala na svoj inštrument polnoglasno in godla zdaj veselo-razposajeno, zdaj žalostno-plakajoče... V zraku pa so plesali najdivnejši ples beli kosmiči s sneženimi muhami. Družili so se in trgali ter veselo se sukajoč padali na belo pregrnjeno zemljo.

Takrat so se odprla vrata, in pritekla sta v sobo Paternostova Mara in Vlado. Vlado je imel očetovo kučmo, ki mu je segala skoro do nosa. Mara pa je v naglici zgrabila pisano odejo s postelje in se zavila vanjo. Ušla sta z doma skozi kuhinjska vrata na dvorišče in naravnost k nam.

»Hura!« smo zaklicali veseli, se prijeli za roke in zarajali okolo mize. Vlado in naš Mirko pa sta začela ono:

„Mi smo mi, mi smo mi,
smo iz Postojnce doma...“

»Iz bele Postojnce!« smo zakričali, zavriskali in papirnate kepe so zašumele v zraku.

Naša mama je prihitela vsa preplašena gledat, kaj je. Mislila je menda, da je prišla sama burja z vsem svojim vriščem in truščem v našo sobo.

Sprejeli smo jo z veselim kričem, potisnili jo v naš krog in zaplesali okolo nje:

„Kolo, kolo, kolovrat,
vsakdo pleše z nami rad!“

Hote ali nehote nam je morala pomagati uganjati burke.

Še bi ne bila uboga mama rešena nas porednežev, da ni tam nekje zunaj tako lepo zacingljalo. Kakor bi se bližal sam sveti Miklavž.

Hipoma smo bili pri oknu, da bi videli. Vsi smo hoteli biti prvi. Naval Bolgarov na Lozengrad ni mogel biti hujši. Seveda nismo mogli nič zato, da smo razbili dve šipi.

Možje kidalci so prišli ravno do ogla naše hiše. Visoka gora snega je bila predrta. Burgerjeve sani so veselo drčale skozi sneženi predor proti kolodvoru.

Tudi mi otroci smo imeli lepe, velike sani. Vlado in Mirko sta izprožila misel, da bi šli poizkusit, kako se vozi po odkidani cesti.

Vsi smo veselo zaploskali z rokami in zaklicali: »Pojdimo, pojdimo!«

Toda kako priti venkaj! Mame smo se bali. Ona nas gotovo ne bi pustila, če bi jo tudi ne vem kako lepo prosili.

Po kratkem posvetovanju smo se odločili, da pojdemo skozi okno.

Toliko smo bili vendar pametni, da smo se zavili, kar največ mogoče. Pobrli smo vse šerpe in čepice, vse rute in ogrinjala, rokavice, očetovo suknjo in materino gorko jopico, sploh vse, kar je bilo mogoče najti v sobi. Tako smo se našemili, da je bilo več cunj kot nas. Dobro vem, da sem imela jaz trojne rokavice, namreč: svoje, materine in povrh še očetove.

Natihoma kakor tatovi smo se splozili skozi okno na cesto.

Mirko je privlekel iz drvarnice sani. Vlado je pa zapazil v kotu smrečico, ki je stala tam od Božiča. Prinesel jo je naplano. Navezali smo ji na vrh belega, modrega in rdečega papirja — slovensko trobojnico!

Srečno smo se naložili na sani, ko smo se že parkrat prekucnili v sneg. Bila nas je živa kopica. Pepi, ki je sedel zadaj, je vsak hip izginil v snegu. V sredi je sedela Tončka in držala smrečico.

Odpeljali smo se na veselo potovanje. Toda naše veselje ni trajalo dolgo.

Zapazili so pisano družbo Paternostovi, prihitela je na prag naša mama. Oj, groza! Tam nekje za šipo smo zagledali — debelo šibo. Zaslišali

mama, smo glasove, ki nam niso obetali nič dobrega.

Razpršili smo se kakor jata kokoši, kadar prileti med nje kragulj.

Paternostova dekla je pobirala po snegu ogrinjala, ki smo jih izgubili pri begu.

Mirko je ves pobit vlekel prazne sani. V snegu je pa tičala in jokala mala Vida, ki se ni mogla rešiti iz svojega omota.

Doma smo pa peli — novo mašo. Ne vem, kje je močnejše padalo, pri Paternostovih ali pri nas. Menda najbolj po meni, ki sem bila najstarejša.

Vendar je bilo lepo takrat. Kje ste, dnevi čiste radosti?!

